

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Barbara Driessen

Herfst 2017

Wat staan ze daar mooi, acht potjes op een rij. De oogst van het bramenseizoen. Voorzien van etiketjes. Klaar voor de winter of wachtend op de volgende jarige.

Het is altijd weer een uitdaging om de plekken te vinden waar niemand je nog is voor geweest. En omdat bramen niet allemaal tegelijk zoet en plukrijp zijn is het een tijdrovende bezigheid om acht jampotjes vol te krijgen. Ik heb zoals iedere herfst de bermen in de wijde omgeving verkend, langs sloten en in bossen gedwaald.

Afbeelding: www.jawik.nl

Herfst is van oudsher het seizoen van terugkijken op de oogst. In onze tijd waarin we niet meer zo verbonden zijn met zelf zaaien en oogsten heeft dat een meer figuurlijke zin gekregen: terugkijken op wat de zomer je gebracht heeft. Een bezinnende tijd dus. Gisteren vroeg een vriend aan mij tijdens een gesprek: weet jij wat leven is? Met de klemtoon op jij.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orveltejournaal

Hij was er kennelijk niet over uitgedacht. Ik vind het een prachtige vraag om mee te nemen de herfst in. Want weet u het? Bij alle antwoorden die je zoekt en vindt gaat het over een omschrijving van persoonlijke gedachten en beleving. Helaas is voor velen overleven het enige wat belangrijk is.

Om de verwarring niet groter te maken: ieder antwoord is goed omdat het nieuwe vragen oproept. Het gaat om het vinden van de juiste vraag. Antwoorden zijn sluitstukken waar je mee moet leren leven.

Zijn we weer bij de vraag: wat is LEVEN.

Beleven, ervaren, bewust zijn enzovoort. Antwoorden met nieuwe vragen. Waarom komen er uit viooltjeszaad viooltjes en geen anemonen? Is dat bewustzijn? En neemt de stokroos een loopje met mij als er roze bloemen tevoorschijn komen terwijl ik dieprood zaad heb gestrooid?

Als leven beleven is dan zitten we in Orvelte goed. Daar is genoeg te zien en te ervaren voor wie er oog voor heeft. Voor wie interesse heeft in hoe onze groot- en voorouders leefden, of voor wie oude tijden herrijzen. Ik hoorde een groepje Vrouwen-van-Nu langskomen, druk pratend over hoe gelukkig het is om in deze tijd te leven, verlost van wastobbe of bedstee. En heerlijk nog een cappuccino op het terras. Het leek alsof deze vrouwen zich opeens of nog meer realiseerden dat we in een tijd leven waarin je genieten mag.

Langzaam wordt het in de straten rustiger, de najaarszon werpt een lange schaduw, een sfeer van melancholie trekt over de weilanden. De planten keren in zichzelf terug. Het is het tij van nog net of niet meer. Van loslaten en vertrouwen hebben. Daarin is de natuur mijn leslokaal.

“Loslaten en doorgeven is het lot van de natuur. Daaraan ontkomt niemand”

(Uit: handboek voor sensitief leven door het jaar heen. Barbara Driessen, uitgeverij Akasha).